

De bruiloft in de Kortjansteeg
door
W. G. VAN DE HULST.

't Is gebeurd op een mooien, zonnigen morgen, toen 't nog vacantie was.

Ze hadden iets moois gezien, Rie, en Coba, en Annemie, en al de anderen.

Op de deftige gracht stond een deftig huis, en daar vóór kwamen al maar prachtige rijtuigen aanrijden. De paarden hadden zijden strikken aan den kop, en de koetsiers hadden boekètjes op hun borst. Die koetsiers zetten ook heel deftige *gezichten*. 't Was een en al deftigheid.

Dat hoorde zoo, — want er was een deftige bruiloft vandaag in dat deftige huis.

En Rie en Coba en Annemie, en al de anderen waren tusschen de menschen, die stonden te kijken, ingedrongen naar de hooge stoep, om óók te zien.

O, — en de *bruid* was het allermooist, het allerprachtigst geweest in haar lange sleepjapon van wit satijn, met haar zijden sluier en haar ruiker van witte rozen. Die bruid was zóó erg mooi geweest, dat Coba, die met Rie gearmd vooraan stond, er even van *gebeefd* had.

't Schitterde zoo, en 't glansde zoo, — en toen die mooie sleep langs de stoep gleeed, kon je het ruischen hooren... O, 't was zóó mooi, dat je het met allebei je oogen niet eens zoo gauw vasthouden kon. En dan de twee prachtige meisjes, die achter de bruid liepen en haar sleep droegen! Ze waren ook al heelemaal in 't wit, en ze hadden ook al zulke mooie bloemen.

„Dat zijn de bruidsmeisjes, hoor!” fluisterde Liesbet, die 't wel weten kon, want haar moeder was werkvrouw bij den Burgemeester.

„Dat zijn net engeltjes, hè?” fluisterde Mien, maar Rie zei: „Vast niet, ze hebben niet eens vleugels...”

En toen was de witte bruid met dien deftigen zwarten mijnheer al in de koets, en de bruidsmeisjes stapten ook al in een volgende.

Al de andere dames en heeren waren ook wel de moeite waard

om te zien, maar die witzijden bruid... o, die was het allerprachtigst.

„Mooi, hè!” zei Liesbet, toen zij, en Rie, en Coba, en Annemie, en Mien en nog meer anderen weer in een troepje wegslechterden.

„Erg mooi, hè!”

„Nou!” zei Rie.

„Nou!” zei Mien.

„Nou!” zeiden ze allemaal.

„Ik krijg ook best een witte jurk aan als ik trouw”, zei Coba, „want mijn moeder is strijkster, die kan zulke mooie jurken strijken...”

„Ja-a...” bitste Rie, „maar geen zijden!... Dat zou je wel willen!...”

't Was weer stil geworden op de deftige gracht. De koetsen waren weggereden, de menschen waren doorgelopen.

Maar toen, — toen was er in de Kortjansteeg opeens óók een bruiloftspartij.

„Zeg”, riep Mien, „zeg, ik weet wat, laten we óók bruiloftje spelen...”

„O ja, ja... en dan zal ik de bruid wel zijn”, zei Coba...

„Nee, hoor!... Waarom jij?...” snibde Rie.

„O ja, zeg!” juichte Liesbet, en ze zwaaide met bei haar armen, om zich midden in den kring te wringen... „Zeg, en hoor 'es, dan moeten we ook een sluier hebben, en een boeket, ... en dan moeten we het heel ècht doen, ... ja?”

„Ja, ja, vooruit dan”, riepen de anderen, „laten we dan beginnen.” En Coba zei met een hoogroode kleur van blijdschap... „Zeg, en dan ga ik een sluier halen!”...

Ze holde weg, vier, vijf huizen verder... en riep nog eens: „Nog niet beginnen, hoor!” Ze kwam terug met een oud tulen gordijntje, vol scheuren, dat thuis over de wieg had gelegen om broertje tegen de vliegen te beschermen.

„Kijk 'es”, juichte ze, „mooi, hè? Ik mag het best een poosje hebben.”

„Wie moet nou de bruid zijn?”, haastte Liesbet.

„Ik... ik...!” riepen stemmen. „Nee, ... ik!”

„De sluier is van Coba!” schreeuwde er een.

„Nee, hoor nou 'es, stil nou 'es”, besliste opeens Rie, in een

plotselinge bui van medelijden. „Annemie, *die* moet de bruid zijn, want *die* is de kleinste, en *die* heeft haar arm gebroken.”

Toen won het medelijden met de kleine meid, die daar zoo stilletjes tusschen de anderen stond, haar armpje in een vuil-witten doek, het opeens van alle begeerige bedenkingen.

„Ja, dat is goed! Ja, Annemie mag de bruid zijn! . . . Kom maar Annemie, kom maar, dan gaan we daar op het trapje zitten, hè! En dan mag jij mooi aangekleed worden.”

„O, ja, hoor 'es, zeg”, riep Liesbet, „en dan moet ze haar schort op haar borst vast doen, dan is het net een mantel . . .”

„Och, meid, dat kan immers niet met haar zieken arm . . .”

„O, zeg”, riep weer een ander, „en dan bloemen in d'r haar.”

„Nou, gaan jullie dan bloemen *plukken*”, bitste Rie.

Mien en Liesbet holden weg . . .

En op het houten stoeptrapje van Coba's huis in het midden van de steeg werd de bruid opgetooid.

Ze zat maar heel stilletjes te kijken, met een erg blij gezichtje en ze liet al die schreeuwsters en levenmaaksters maar om zich heen springen en klimmen, en deed gehoorzaam alles wat ze haar zeiden.

Ze bonden den sluier met touwtjes vast aan haar haren; ze deden haar schort voorzichtig af en maakten die weer vast om haar middel: zóó werd het opeens een lange japon.

Toen kwamen Mien en Liesbet terug met hun buit: wat paardebloemen, en wat wortellof, één groot rabarberblad, en een oude verlepte geranium-bloem, die ze gevonden hadden onder het bloemrekje, bij vrouw Timmers.

„O, zeg, nou weet ik wat! . . .”

„Nee, hoor 'es . . . hoor nou 'es! . . .”

„Ja, en dan moesten *wij* bruidsmeisjes zijn! . . .”

„Nee, stil nou 's . . .”

„Maak niet zoo'n drukte, jij . . . *Jij* bent de baas niet.”

„Ja, maar *jij* ook niet . . .”

„Luister nou 'es”, schreeuwde Rie over het gekibbel heen. „Ik zal 't wel zeggen, hoe 't moet. Die bloemen moeten in Annemie d'r haar, en die geranium op d'r borst, en dat groote blad is dan de bruidsboeket, hè . . .?”

„Ja”, zei Liesbet, „en dan moeten we het wortellof in haar klompen steken . . . Doe je klompen dan eerst uit, Annemie.”

„Nee, nee, . . . dat staat niks mooi!” riep Rie. Maar de klompjes rolden al bij 't houten trapje neer.

„Nou,” bromde Rie. . . . „vooruit dan maar!”

„Uit den weg, uit den weg!” kwam op eens een haastige stem boven aan de trap, en Coba's moeder, met een tobbe vol dampend waschgoed, hompelde naar beneden, trapte zóó maar op de bruidsboeket.

Ze stoven uit elkaar, al die bruidsjuuffers en ze sleurden de koningin van 't feest haastig mee. Toen werkten ze maar verder in de kleedkamer *naast* de stoep.

Annemie werd prachtig. Ze hadden haar geheel behangen met wortellof en haar de groote geranium bij de paardebloemen ook maar in 't haar gestoken.

Toen kwam Henk voorbij, Henk van het groentenwinkeltje. Hij bleef staan kijken naar 't feest.

„O, zeg,” riep Liesbet. . . . „Zeg, Henk moet óók meedoen, Henk moet de mijnheer zijn, de bruidegom. Dat is ècht, kom Henk . . . .”

„Ja, ja. . . . kom Henk!” riepen de anderen.

Maar Henk trok zijn neus op: „'k Zou je danken. . . .”

„Toe nou, doe nou meê, Henk! . . . Dan zullen we jou ook heel mooi maken.”

„Ja,” lachte hij spottend, „dat zou je wel willen, hè?”

'k Zal met allemaal meisjes gaan spelen! . . . Nee hoor!”

„Toe nou, Henk, trouw nou met ons. . . .”

Maar Henk slenterde verder; beî zijn handen in den zak; hij floot een deuntje, en ging bij zijn moeder onder de uitstaltafel

met een oud knipmes een paar kastanjes, die hij in 't plantsoen gevonden had, uit den groenen bolster peuteren.

„Flauwerd...., je mag niet eens meer trouwen, hoor!” riep Rie hem boos na.

„Kom maar, hoor!” kommandeerde ze verder tegen de anderen. „Nou is alles klaar. We kunnen best trouwen *zonder* bruijom, hè?”

„O ja, *best!*” kwamen stemmen. „Zoo'n zwarte bruijom is net een gewone meheer. Niks mooi!”

„Zeg, Rie!” lawaaide Liesbet, ... „Rie, en dan waren *wij* het rijtuig, hè? Coba en ik?...”

„Het rijtuig?”

„Ja, nou moet Annemie op het trapje gaan zitten en jullie ook, en dan komen wij jullie halen, dan zijn wij het rijtuig...”

„Ja, ja!... Vooruit!”

Ze brachten Annemie weer een paar trapjes hooger, heel voorzichtig om al het moois, en gingen met ernstige gezichten naast en bij haar zitten. Liesbet en Coba holden weg, maar kwamen dadelijk terug. Ze trokken hun knieën heel hoog op bij elken stap, als wilde trappelende paardenpooten en ze hielden stil precies voor de stoep, Liesbet vóór, Coba achter... Ze hinnikten van plezier, dat maakte het spel nóg echter.

„Voorzichtig nou, hoor!” bedisselde Rie, „val niet over je japon, Annemie... Stap maar in!”

De bruid daalde het trapje af en wilde al in de koets stappen... „O, o, wacht even”, gilte Rie, „we hebben nog geen bruidsmeisjes”, en ze trok in haar schrik zóó hard aan den sluier, dat de bruid een leelijk gezicht zette van de pijn aan haar haar.

Maar de rijtuigen konden niet zoo lang wachten. De paarden trappelden van ongeduld.

„Vooruit maar, hoor!... Hier, pak aan!”...

Rie trok wat slierten wortellof van de bruids japon, stopte die Mien in haar hand, hield er zelf ook wat, en kommandeerde: „Dat zijn onze boeketten en wij zijn de bruidsmeisjes...”

De bruid stapte in, de bruidsmeisjes ook, de anderen drongen er achter, kibbelden om de voorste te zijn.

„Voorwaarts — marsch!” riep Liesbet, die vooraan stond, en die paard en rijtuig en koetsier tegelijk was.

„Och meid, ... Voorwaarts marsch? Dat hoort niet eens bij een bruiloft, dat hoort bij de soldaten”, vinnigde Rie.

Maar 't bruidje zelf zei niets. Die liet maar alles heel stil om zich heen gebeuren en keek met haar blijde gezichtje de wereld in, alsof ze nu een heel rijk en heel gelukkig kind was.

En daar ging de deftige bruiloftsstoet door de steeg, als een voorname optocht. Annemie hield haar gesluierd hoofdje met de bloemenkroon keurig rechtop, en het groote, geknakte rabarberblad voorzichtig voor haar borst... En de bruidsmeisjes volgden, heel langzaam, heel statig, met ernstig uitgestreken gezichten. Ze maakten heel kleine pasjes... En de anderen drongen op, om te laten zien, dat ze er ook bij hoorden... En Ali, die 't achterst liep, had een sliert wortellof gevonden en hield die ook heel voornaam voor haar borst; ze speelde in zichzelf, dat zij óók bruidsmeisje was.

't Ging de geheele steeg door. De stoet passeerde Henk, die spottend riep: „Hé, juffrouw, je rok zakt af!...” en toen een stuk kastanjebolster naar de bruid smeed. 't Viel juist in den sluier.

„Nare jongen, schei-je uit?...” bromde Rie. „Ik zal het tegen je moeder zeggen, hoor!...”

En verder trokken de bruiloftsgasten.

Maar plotseling riep Liesbet: „O nee, hoor 'es, 't is heelemaal fout. De rijtuigen moeten juist héél *hard* rijden, dat hoort zoo!”

„Ja, ja! *hard* rijden!” riepen de anderen. En daar zette de bruiloftsstoet zich in draf, Liesbet met wilde, dolle bokkesprongen voorop... Alleen het bruidje, de arme Annemie, op haar klompjes vol wortellof, met den sluier, die telkens aan haar haren trok, met haar stakkerig stijven arm, met haar lange schort voor haar voeten, de koningin van het feest, sukkelde maar zoowat mee....

„Vooruit dan! Vooruit dan!” joeg Rie, en ze trok aan den sluier alsof ze met de leidsels een paard bestuurde.

Henk schaterlachte. Hij schreeuwde: „O, kijk'es! kijk'es! Een bruiloft op hol...!”

En toen — plotseling....

„Oe-woef-woef-woef!” baste op eens het holle geblaf van Leo, den jongen, speelschen slagershond van den hoek, en zijn lijf draaiend en wringend in uitbundig plezier, kwam hij met dwaze, dolle sprongen aanstuiven. „Oe-woef-woef-woef!”

En vóór de bruiloftsgasten goed begrepen, wat er eigenlijk gebeurde, had de wilde lobbes de prachtige bruidssluier al tusschen zijn tanden geklemd en rukte hem woest heen en weer, grommend van plezier.

„O, o, au!... au!” gilde Annemie. „O, help!”

De heele bruiloftsstoet stooft uiteen, maar Rie in haar boosheid op dien leelijken hond, die de heele pret in de war stuurde, smeed hem nog nijdig haar bruidsmeisjesboeket op den kop.

Leo liet even los, pakte toen de gillende bruid in haar bruidsjapon, haakte er een groote winkelhaak in. „O, help! help... help me dan!” schreide ze, haar eenen gezonden arm smeekend in de hoogte....

Coba riep nog even: „Koest! Koest!” en Rie wou al naar den

slager loopen, maar opeens hoorden ze

Liesbet roepen:

„Zeg, o, zeg, daar komen de rijtuigen weer aan.” Ze zagen de deftige koetsen alweer over de gracht langs de steeg rijden.

Vergeeten was opeens alle eigen bruiloftspreet. Rie en Coba, en Liesbet, en Mien, en de anderen stormden het steegje uit om weer te kijken. Leo rende hen na.

Vergeeten was ook het arme bruidje.

Daar stond ze,

vreeselijk geschrokken, schreiend van bangheid, en met een angstig gezichtje naar haar gescheurde schort. De groote geranium hing scheef over haar eene oog....

Maar toen — toen kwam Henk.

„Flauwe meiden!” bromde hij. „Nou laten ze je in den steek, hè? Kom maar, hoor Annemie...! Kom maar, dan zal ik wel tegen je moeder zeggen, dat het jouw schuld niet is.... Hier, die mag jij...!” En hij stopte haar drie van zijn kastanjes, van die

mooie, glimmend bruine, die hij tegen zijn broekspijp had zitten oppoetsen, in haar hand.

„Kom maar!”

De zon, de goede, blijde zon, straalde en glansde op de satijnen pracht van de voorname bruid, die aan den arm van den statigen mijnheer heel langzaam de stoep beklom van het rijke huis op de deftige gracht.

De zon houdt van mooie dingen. Ze maakt ze altijd nog veel mooier.

Die zon, die goede, die blijde zon, glansde óók in de tranen, die nog biggelden over de wangen van het kleine, arme bruidje in de steeg, dat aan de hand van haar buurjongen ook naar huis trok. Maar dat gezichtje was al weer blij en gelukkig. En die glinsterende tranen...?

O, de zon houdt van mooie dingen. Ze maakt zé altijd nog veel mooier.

't Is gebeurd op een mooien, zonnigen morgen, toen 't nog vacantie was.

